

skaben, da følte man slet ingen Trang til at spørge Sagkundskaben. Men ikke saa saare syntes der at aabne sig en Mulighed for en Forstaaelse, før man blev ivrig efter at høre Sagkundskabens Mening. Og hvorledes agter man at benytte Sagkundskabens Udtalelser? Velsagtens til, da nu en Gang ikke andet kan være, at faa den Ordning, der skal vedtages, saa god som mulig? Jeg forstaaer meget vel, at saa længe man kan, vil man modsætte sig en Ordning, som man ikke finder tilfredsstillende, men naar det nu bærer hen imod den, og naar man ser, at det er umuligt at modsætte sig den, naar man ser, at nu stiger denne Ordning frem, nu bliver den til Virkelighed, saa søger man til Sagkundskaben for om muligt at bevirke, at den Ordning, som skal komme, kan blive saa ufyldstgørende som muligt. Dette forstaaer jeg ikke, og det er en Sag, som jeg antager, at de Herrer ville faa noget at høre om fra deres Vælgere. Det Forhold, jeg her berører, gælder navnlig Beskaffenheden af det nordre Fløjanlæg. Man har søgt at gøre det saa vanskeligt som muligt for dette Fløjanlæg at virke mod Eremitagesletten, uagtet man ved, at fra Eremitagesletten kan der, hvis en Angriber sætter sig fast der, dels foraarsages en meget virkningsfuld Skydning mod Søbefæstningens Charlottenlundfort og dels ogsaa foretages et Bombardement mod Hovedstadens Udløbere. Uagtet man ved det, gør man dog alt for at hindre, at dette Fløjanlæg skulde kunne træde i Virksomhed, og søger efter Evne at forhindre Anlæg oppe paa Eremitagesletten. Dette er de Herrers Forhold til Sagkundskaben, og det er et Forhold, som jeg tænker, at de Herrers Vælgere ville tale med Dem om.

Jeg skal sluttelig pege paa den Modsigelse, der ligger i, at man fra radikal Side snart hører en Udtalelse som denne: Højre faar jo nu her meget mere, end de nogen Sinde havde ventet, Højre maatte være bravt dumt, om det ikke med begge Hænder tog det, der her tilbydes, og en anden eller maaske samme Dag, men saa paa et andet Sted, hører, at Højre vilde svigte, vilde forraade sine Vælgere, hvis det nu gik til en Overenskomst paa det Grundlag, der her foreligger.

Overfor den højtærede Forsvarsminister skal jeg sige, at den højtærede Minister udtalte om det Ændringsforslag, der foreligger om Garnisonsforholdene, at disse maatte ordnes med Forsvarets Tarv for Øje og, tilføjede Ministeren: udelukkende med Forsvarets Tarv for Øje. Det fore-

kommer mig, at det er en Udtalelse, som det vel er værd at lægge Mærke til, thi har den højtærede Forsvarsminister — og med Rette — Opmærksomheden saa stærkt fæstet herpaa, naar det gælder Garnisonsforholdene, vil jeg haabe, at en lignende Opfattelse ogsaa vil gøre sig gældende, naar det drejer sig om andre og ikke mindre vigtige Foranstaltninger for vort Forsvar. Den højtærede Minister udtalte, og det er ogsaa anerkendt fra alle Sider, at til Neutralitetsforsvaret hører Kystforsvaret, og den højtærede Minister sagde: Derfor maa Vægten lægges paa Udviklingen af det levende Værn, paa Udviklingen af Hæren og Flaaden. Det er selvfølgelig ogsaa rigtigt, men som det er sagt saa ofte, at man ikke skulde behøve at gentage det, en Betingelse for, at Neutralitetsforsvaret ved Kysten overhovedet kan opstilles, er, at Hovedstadens Landside er sikret ved: faste Værker, saa at Forsvaret af Hovedstadens Landside kan overtages af Afdelinger, som ikke høre til den udrykkende Del af Hæren, altsaa Afdelinger, bestaaende af ældre Mandskab, som derved, at de have et fast Værn til at støtte sig til, faa en tilstrækkelig Styrke til at afvise Overrumpling.

De tre Venstregrupper have nu sluttet Overenskomst paa det Grundlag, at der om 12 Aar skal ske en Desarmering, som efterfølges af en Nedlæggelse af Københavns Befæstning, men vi maa ikke glemme, at de to af Venstregrupperne samtidig have forbeholdt sig, at de inden dette Tidsrums Udløb ville søge at virke for, at der kommer noget andet i Stedet.

Jeg var meget bedrøvet over, at den højtærede Minister ikke kunde slutte sig til det fra vor Side fremkomne Forslag om, at den Styrke af Artilleri, som skal forsvare Landbefæstningen, skulde indkvarteres derude. Det har været en meget stor Mangel ved Ordningen, at man ikke fra først af, da man byggede en Landbefæstning, sørgede for, at den artilleristiske Besætning var til Stede, som selvfølgelig med samme Ret maa være der, som den er paa Sø- og Kystbefæstningen, nemlig fordi den ved Fredsbrud øjeblikkelig skal træde i Funktion. Saavel til Landsiden som til Søsiden maa man først og fremmest skaffe sig Værn imod Overrumpling. Jeg haaber derfor, at det under de senere Forhandlinger skal være muligt her at komme til en Forstaaelse, og jeg føler mig overbevist om, at de Udgifter, der maatte være forbundne med denne Foranstaltning, kunne bringes ned til det